

Internationalism

Axel Holmström

1907

Var och en som sökt följa »den modärna socialdemokratins utveckling» har märkt hur den slagit av allt mer och mer - »utvecklingen» har icke fört socialdemokratien framåt, utan tillbaka. Nu bedriver partiet icke socialistisk agitation, nej nu talar och skriver man om den politiska situationen. Nu bildas kvarts- och rotekommittéer icke för att göra propaganda för socialismen, nej för att göra proletärerna till lydig valboskap.

I de socialdemokratiska tidningarna läsa vi gång på gång om socialdemokratiska »segrar» i de olika länderna. De »lysande segrarna» bestå i att man lyckats välja vacklande, kompromissande socialdemokrater in i lagfabrikerna.

Samtidigt som socialdemokraterna jubla över sina »segrar», se vi hur de arbetslösa arméer ökas för varje år, vi se även att arbetarna förtryckas och utplundras nu som förr, om icke värre.

1899-1902 satt socialdemokraten Millerand i franska regeringen tillsammans med general de Gallifet, även kallad »markisen med de blodiga hämlarna». Gallifets raffinerade grymheter och mord på de fångna kommunarderna har gjort att han är en av Frankrikes mest föraktade massmördare. Men det hindrade icke Millerand att ha honom som kollega i ministären.

På det franska arbetarepartiets kongress i Tours (febr. 1902) föreslog ett ombud ett misstroendevotum mot fem socialdemokratiska deputerade, för det de i deputeradekammaren röstat för en lyckönskingsadress till de från Kina hemkomna hunnervandalerna, som där uppfört sig lika grymt och tyranniskt som tyskarna. Kongressen förkastade med stor majoritet förslaget, det socialdemokratiska partiet förklarade sig således solidariskt med rövaretåget i Kina, denna civilisationens sent avtvättade skamfläck.

1903 hälsade den danska »Socialdemokraten» tyska kejsaren hjärtligt välkommen till Köpenhamn.

När rådhuset i Köpenhamn 1905 invigdes, tackade den socialdemokratiska borgmästaren Jensen de kungliga, regeringen, lagstiftarna och de andra arbetareförtryckarna för att de hedrat festen med sin närvaro. Danska Socialdemokraten hade ingenting annat än gott att säga om festen; däremot klandrade ett par vänsterblad tillställningen, de menade att det varit bättre att man givit de 30,000 kr., som festen kostade, till de många arbetslösa, som på platsen finga gå med hungriga magar, medan socialdemokrater i broderlig förening med överklassen svirade upp stadens pengar.

Ja, runt om i Europa har man sett, hur de socialdemokratiska riksdagsmännen och de riksdagsmannahungliga »partivännerna» svikit sina revolutionära idéer.

Det är resultatet av »segrarna». Men inom de olika ländernas arbetarepartier har det funnits självständiga medlemmar, som protesterat emot att »ledarna» på arbetareörelsens bekostnad trängt sig fram till köttgrytorna. Dessa vakna, entusiastiska socialister hava icke velat vinna storborgarnas sympatier, de hava icke velat vara med om det taskspeleri, som den parlamentariska taktiken medför. Därför hava de uppträtt emot denna taktik. De hava i stället sökt höja den revolutionära socialismens fana.

Då de borgerliga socialdemokratiska »ledarna» togo avstånd från de revolutionära medlemmarna, uppstod det - i de länder där det förut icke fanns - särskilda revolutionära arbetareorganisationer.

De moderata socialdemokraterna ha varit så hänsynslösa i sina kamp mot revolutionärerna, att de icke velat godkänna dem som ombud på de internationella kongresserna. Ädla, oegennyttiga frihetskämpar, som med hänförelse deltagit i arbetareörelsen i 20 tal år, som varit i landsflykt och som suttit årtal i fängelse för sin verksamhet för proletariatets frigörelse, har hindrats att delta i dessa kongresser. Däremot ha akademiker och andra lycköskare, som på senare åren kommit med, när de sågo att det gavs tillfälle att komma opp sig, hälsats välkomna.

Till den sista kongressen, som hölls i Amsterdam 1904, hade endast inbjudits sådana organisationer, som erkänna den parlamentariska taktiken. Den blev därför ett undantag från de förra, där slapp man jaga bort revolutionärerna.

De försvarsvänliga, fosterlandsälskande socialdemokraterna hålla på dessa kongresser vackra tal om den internationella förbrödringen. Men när de komma hem till sina respektive länder, uppträda de på möten och i parlamenten och lova barbarerna att de socialdemokratiska arbetarna, trots allt förtryck, skola vara de första som gå ut emot fosterlandets fiender - läs: mot sina internationella bröder.

Då de socialdemokratiska partierna tydligt visat, att de allt mer och mer närma sig de borgerliga reformpartierna och då de i flera länder hålla på nationella fördomar och äro med om människoslaktningar, kan man med skäl säga, att deras betydelse för den internationella socialismen är ringa.

En del arbetare komma likväl att följa de socialdemokratiska politiska jobbarna. Men när socialdemokratien vunnit några »glänsande segrar» till, så att de bliva majoritet i några parlament och när de därtill lyckats sätta in sina män i regeringarna, då skola de socialdemokratiska arbetarna nog få erfara att förtrycket, nöden och förföljelsen kännes lika orättvis, som då de konservativa eller liberalerna regerade.

Socialismen måste med naturnödvändighet vara internationell.

Det är naturligtvis en stor brist hos de revolutionära organisationer, som finnas runt om i Europa, att de icke hava en fast internationell sammanslutning, en brist som med all sannolikhet avhjälpes vid den kongress, som denna sommar skall hållas i Holland.

Nu hava de socialistiska organisationer, som stå till vänster om socialdemokraterna, icke samma namn, en del kallas anarkister, anarkosocialister, kommunister, frihetsocialister, ungsocialister o. s. v.

När revolutionärerna från flera länder komma tillsammans, då blir det kanske heller icke enighet i alla frågor.

Men i huvudfrågorna bör det kunna bli enighet, även om organisationerna hava olika namn.

Alla dessa organisationer äro eniga om att strävan för socialismen genom en revolutionär taktik. Alla revolutionärer äro väl överens att för närvarande är generalstrejken och den direkta aktionen proletariatets verkssammaste och bästa kampmedel.

Såsom konsekventa internationalister äro alla revolutionärer eniga i militärfrågan. De äro alla utan tvivel försvarsnihilister. Och det är väl en av de viktigaste punkterna, när det gäller en internationell förbindelse.

Men även i de frågor, som vi nu icke äro eniga i, skulle det kanske snart uppstå enighet, när vi fingo tillfälle att avhålla regelbundna internationella kongresser.

I allmänhet känna vi svenskar ganska litet till våra utländska kamraters meningar i en hel del socialistiska⁽¹⁾ spörsmål. Men om vi kunna komma i en närmare beröring med dem skola vi nog erfara att skillanden emellan dem och oss icke är så stor, som mången tänkt.

⁽¹⁾ Jag skriver socialistiska, fastän anarkisterna även tillhöra dessa organisationer, därför att *socialist* är ett gemensamt namn på *alla*, som strida för ett samhällssystem, i vilket privategendomen utbytes mot gemensam egendom. Krapotkin m. fl. anarkistiska skriftställare kalla sig även många gånger socialister. De anse sig hava lika stor rätt till denna benämning som de borgerliga socialdemokraterna.

Genom en stabil internationell organisation skulle vi icke endast kunna hålla regelbundna kongresser, det skulle då även vara möjligt för oss att på andra sätt komma i en närmare beröring med våra internationella bröder och meningsfränder.

Nu när det internationella hjälpspråket Esperanto vunnit en stor utbredning bland all världens revolutionärer, bör det vara jämförelsevis lätt att kunna sprida en internationell socialistisk tidning över hela Europa och att på detta språk utgiva en hel del socialistisk litteratur, som många små länders socialister nu icke få tillfälle att läsa.

Det är naturligt, att en internationell arbetareorganisation kommer att använda sig av Esperanto. I många länder har man ju redan börjat använda detta språk inom arbetarerörelsen.

Så länge som de revolutionära arbetareorganisationerna sakna en stabil internationell sammanslutning, kan vårt arbete icke bli så fruktbringande, som det skulle bli om vi hade ett systematiskt samarbete med våra kamrater i andra länder.

Vi få icke glömma att våra fiender äro internationella! Vi svenska ungsocialister måste därför göra allt vad vi kunna för att så snart som möjligt - helst i sommar - få till stånd en revolutionär internationell sammanslutning. Det vore icke för tidigt, om vi i år åter skulle kunna få till liv den minnesrika internationalen.

Det Anarkistiska Biblioteket

Axel Holmström
Internationalism
1907

Tidningen Brand #6 1907

sv.anarchistlibraries.net